

Sygn. akt V KK 515/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M. B., D. C., R. K. i D. Z.**

skazanych z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 20 grudnia 2018 r.

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we W.
z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy M. B., D. C., R. K. i D. Z., skazanych wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt III K [...], zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa [...] sformułowali w kasacjach wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Obrońca M. B. wskazał, że wywiedzione przez niego w kasacji zarzuty naruszenia prawa procesowego są takiego rodzaju i rangi, że może się ona okazać oczywiście zasadna, co stanowi wystarczającą podstawę do zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Podobne stanowisko zajął on w odniesieniu do zarzutów w kasacji wywiedzonej w imieniu skazanego D. C..

Obrońca R. K., uzasadniając wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, także wskazał na wagę zarzutów kasacji.

Obrońca D. Z. – adw. M. S. wskazał z kolei na błędne rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku, które miałyby wpływać na wymiar kary, naruszenia prawa procesowego, w tym prawa do obrony, jak również konieczność opiekowania się i utrzymywania córek.

O wstrzymanie orzeczenia wniósł również drugi z obrońców D. Z. – adw. A. G., który powołał się na wystąpienie w sprawie uchybień o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, wskazanych w piśmie złożonym w dniu 17 grudnia 2018 r.

Wnioski obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku nie zasługują na uwzględnienie. Jak już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., zgodnie z którą orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. W orzecznictwie od dawna przyjmuje się, że skorzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 § 1 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych, wskazuje na oczywistą zasadności kasacji. Nie przesądzając w tym miejscu ostatecznej oceny trafności zarzutów wniesionych kasacji, gdyż ta zostanie dokonana po przeprowadzeniu rozprawy, stwierdzić trzeba, że dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia analiza zarzutów sformułowanych w kasacjach nie wydają się czynić wyniesionych nadzwyczajnych środków zaskarżenia zasadnymi w stopniu oczywistym. Odnosząc się dodatkowo do argumentacji zawartej w kasacji wywiedzionej na korzyść D. Z. należy wskazać, że rozłąka z rodziną i brak możliwości wykonywania bezpośredniej opieki nad dziećmi czy innymi członkami rodziny stanowi zwykłą konsekwencję wykonywania wobec skazanego kary pozbawienia wolności.

Zauważyć na koniec trzeba, że na tle materiałów zawartych w aktach sprawy wskazywane przez adw. A. G. zaistnienie w sprawie bezwzględnych przyczyn odwoławczych nie dotyczy sytuacji na tyle jednoznacznych w swej wymowie, aby już w chwili obecnej można było przyjąć, że postępowanie w sprawie skazanego

zostało dotknięte uchybieniami świadczącymi w sposób oczywisty – „rzucający się w oczy” o konieczności uchylecia zaskarżonego wyroku.

Wobec tego, że w niniejszej sprawie przesłanki do wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku nie zachodzą, należało rozstrzygnąć jak w części dyspozytywnej postanowienia.